

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sdo/3/2016
Identifikačné číslo spisu:	8015200009
Dátum vydania rozhodnutia:	25.05.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:8015200009.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: LUJAN Plus, s.r.o., Mengusovce 117, IČO: 36 681 172, zastúpený JUDr. Jánom Zoričákom, advokátom, so sídlom Karpatská 3256/15, Poprad, proti odporcovi: Daňový úrad Prešov, pobočka Poprad, Štefánikova 3651/13, Poprad, v konaní o návrhu proti nečinnosti orgánu verejnej správy - odporcu, o dovolaní navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo dňa 5. augusta 2015, č. k. 3S/1/2015 - 209, jednohlasne takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky konanie z a s t a v u j e .

Účastníci nemajú právo na náhradu trov konania.

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove (ďalej aj „krajský súd“) uznesením zo dňa 5. augusta 2015, č. k. 3S/1/2015 - 209, zamietol podľa § 250t ods. 4 (veta druhá) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy rozsudkom určiť, že odporca nedodrжал zákonom stanovenú dĺžku trvania daňovej kontroly, že odporca je povinný zastaviť daňové konanie vo veci daňovej kontroly na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie september 2010 do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vrátiť navrhovateľovi nadmerný odpočet DPH za zdaňovacie obdobie september 2010 vo výške 31 237,70 €; zároveň žiadal, aby súd zaviazal odporcu zaplatiť mu úrok vo výške 9% p.a. zo zadrživanej čiastky nadmerného odpočtu za obdobie prevyšujúce obdobie zákonného trvania daňovej kontroly, t. j. za obdobie presahujúce 1 kalendárny rok, do skutočného zaplataenia a nahradiť mu trovy konania, ktorý návrh na výzvu súdu navrhovateľ upresnil tak, že ide o návrh podľa štvrtej hlavy piatej časti O.s.p. proti nečinnosti orgánu verejnej správy a upravil petít návrhu tak, že žiada uložiť povinnosť odporcovi konať vo veci, ukončiť daňovú kontrolu a rozhodnúť o vrátení nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie september 2010 vo výške 31 237,70 €, zaplatiť mu úrok vo výške 9% p.a. zo zadrživanej čiastky nadmerného odpočtu za obdobie prevyšujúce obdobie zákonného trvania daňovej kontroly, t.j. za obdobie presahujúce 1 kalendárny rok do skutočného zaplataenia a nahradiť žalobcovi trovy konania do 30 dní od doručenia uznesenia.

Proti uvedenému rozhodnutiu krajskému súdu navrhovateľ podal dovolanie doručené Krajskému súdu v Prešove dňa 8.10.2015. Navrhoval, aby dovolací súd uznesenie Krajského súdu v Prešove z 5.8.2015, č. k. 3S/1/205 (zrejme 2015) zrušil a vrátil na ďalšie konanie.

V dôvodoch dovolania namietal, že v konaní došlo okrem iného k vade v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., vzhľadom na to, že žalobca ako účastník konania nemal spôsobilosť byť účastníkom konania.

Výtýkal krajskému súdu, že vydal uznesenie bez nariadenia pojednávania, vzal na vedomie len vyjadrenie žalovaného k žalobe a osvojil si iba argumenty žalovaného, čím žalobcu znevýhodnil a rozhodnutím poškodil. Ďalej namietal, že Krajský súd v Prešove svojím uznesením porušil ústavnú zásadu práva na spravodlivý proces, pretože v odôvodnení sa nedôsledne a nedostatočne vysporiadal s podstatnými otázkami merita sporu a princípom právnej istoty. (viď čl. 46 ÚS SR, Hiro Balani c. Španielsko z 09.12.1994 séria A č. 303-B, uznesenie NS SR z 15. 07. 2010, sp. zn. Cdo 106/2010 uznesenie NS z 22.11.2011, č. k. IV.ÚS).

Dôvodil, že Krajský súd v Prešove pri riešení kauzy sa nevysporiadal ani s porušením § 15 ods. 17 zák. č. 511/1992 Zb. nečinnosťou správneho orgánu, podľa ktorého ak ide o daňovú kontrolu zahraničné závislých osôb, ktoré vyčíslujú rozdiel základu dane, daňovú kontrolu možno predĺžiť najviac o 12 mesiacov. Uviedol, že dňa 11.11.2011 Daňové riaditeľstvo SR lehotu na predĺženie daňovej kontroly nepredĺžilo. (viď str. 5 ods. 3 napadnutého uznesenia). Taktiež považoval za „sporné“ konštatovanie súdu, že žalobca „obchoduje so subjektmi, ktoré si neplnia svoje zákonom stanovené povinnosti a nepodávajú daňové priznania, nekomunikujú s príslušným správcom dane a pod.“

Odporca sa k dovolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po prejednaní dovolania navrhovateľa dospel k záveru, že konanie o tomto dovolaní je potrebné zastaviť.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Opravný prostriedok je v konaní podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku prípustný len vtedy, ak je to v tejto časti ustanovené (§ 246c ods. 1 veta druhá O.s.p.).

V štvrtej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku je upravené konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy (§ 250t a § 250u O.s.p.), pričom v súlade s ustanovením § 250t ods. 8 O.s.p. sa na toto konanie subsidiárne použijú ustanovenia prvej a druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa § 250t ods. 7 O.s.p. proti rozhodnutiu súdu nie je prípustný opravný prostriedok.

Rozhodnutie vo veciach nečinnosti orgánu verejnej správy je v ustanovení § 250t O.s.p. upravené ako celok a je konaním jednoinštačným. Ustanovenie § 250t ods. 7 O.s.p. prípustnosť akéhokoľvek opravného prostriedku v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy celkom vylučuje.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom podľa tretej hlavy štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku. Vychádzajúc s citovanej právnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, že dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. Zo žiadneho ustanovenia piatej časti Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúcej správne súdnictvo nevyplýva prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu súdu v správnom súdnictve a teda ani v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa štvrtej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§ 250t a § 250u O.s.p.). Zo skutkových okolností danej veci je zjavné, že v danom prípade navrhovateľ podal dovolanie proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, proti ktorému zákonodarca nepripúšťa opravný prostriedok. Z citovaných zákonných ustanovení jednoznačne vyplýva, že vo veciach správneho

súdnicstva a teda ani v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy Najvyšší súd Slovenskej republiky nie je súdom dovolacím.

Z uvedeného plynie záver, že najvyšší súd v správnom súdnictve nie je dovolacím súdom a teda ako súd dovolací nemá právomoc konať, z ktorých dôvodov neprípustnosť dovolania je prekážkou ďalšieho konania v danej veci pred najvyšším súdom.

Vzhľadom k uvedenému Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 104 ods. 1 v spojení s § 246c O.s.p. konanie vo veci zastavil, keďže nemal právomoc konať vo veci samej.

Uvedený právny záver rešpektuje aj dnes už konštantná judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej „niet žiadnych právnych pochyb o skutočnosti, že dovolanie je v správnom súdnictve neprípustné“ (k tomu pozri rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 87/09 a sp. zn. IV. ÚS 208/08). Ústavný súd taktiež vylúčil možnosť, že by zastavením dovolacieho konania z dôvodu neprípustnosti dovolania mohlo dôjsť k odmietnutiu spravodlivosti s poukazom na to, že: „v civilnom dovolacom konaní dohliada najvyšší súd prostredníctvom inštitútu dovolania na procesnú čistotu a jednotnosť rozhodovania v súdnych konaniach, ktorých podstatou je v zásade spor o súkromné právo, prerokúvaný od začiatku na všeobecnom súde, oproti tomu je správne súdnictvo preskúmaním zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy. Už správne súdnictvo je kontrolou inej sústavy, a tak zákonodarca nepovažoval za rozumné a účelné, aby kontrola verejnej správy bola ešte kontrolovaná prostredníctvom inštitútu dovolania. V danej súvislosti nesmie byť máťúce, že správne a civilné súdnictvo sú zhodou historických okolností obsiahnuté v jednom procesnom kódexe“ (k tomu pozri rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 208/08 - www.concourt.sk).

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol v zmysle § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. tak, že účastníci nemajú právo na náhradu trov konania, pretože konanie bolo zastavené a u žiadneho z účastníkov nezistil zákonný nárok na ich náhradu.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 5:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.